

ПЕРШИЙ ПОВЕРХ

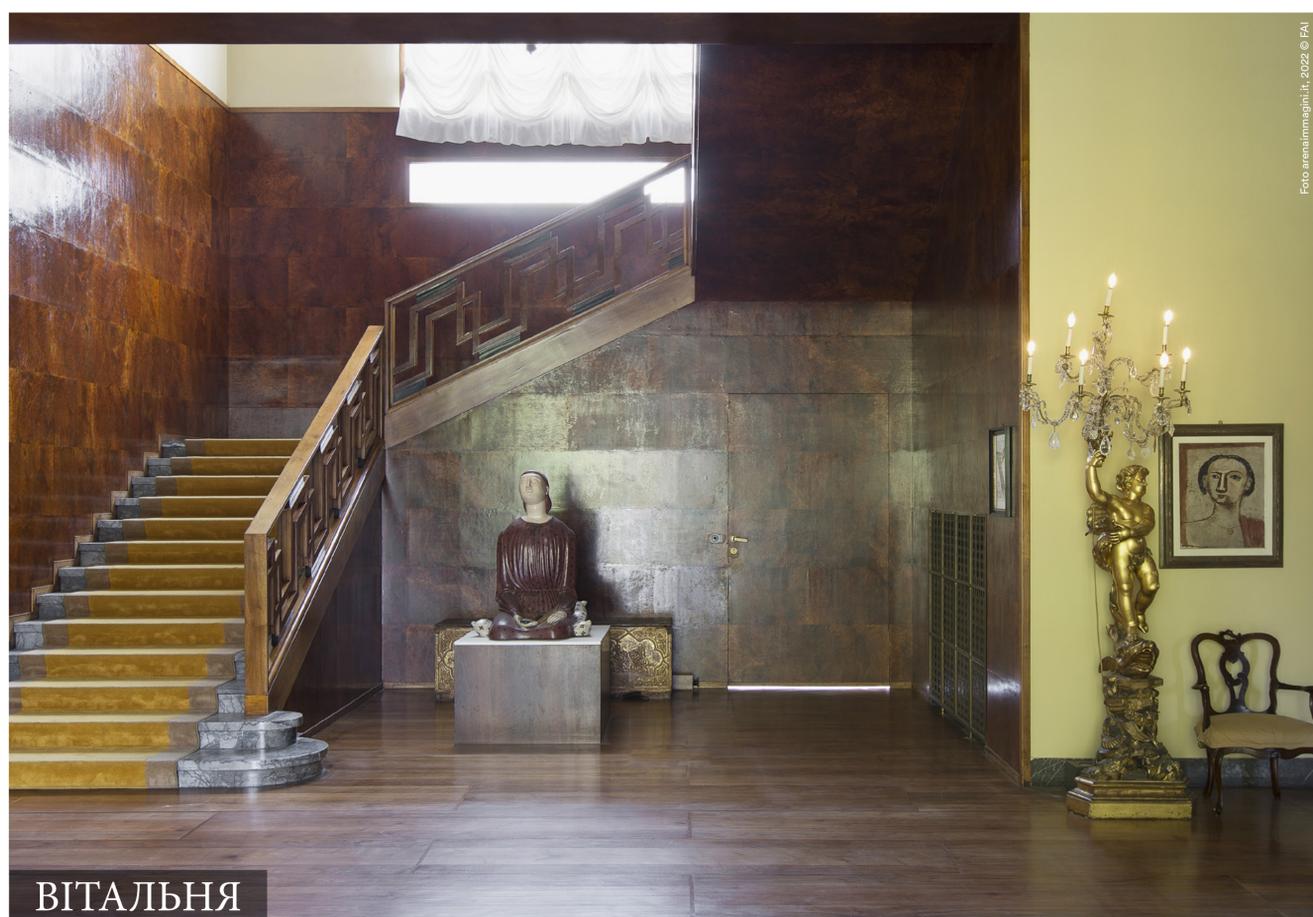
У 1932 році Джиджина та Недда Неккі разом з Анджело Кампільйо вирішують переїхати з Павії до Мілана, у новий будинок, який дозволив би насолоджуватися природою, не відмовляючись водночас від технологічного комфорту та архітектурної елегантності.

Для будівництва своєї оселі вони обирають міланського архітектора ХХ століття П'єро Порталуппі, який уже мав досвід проектування приватних будівель, серед яких міський планетарій Хоеплі.

Проект Порталуппі є надзвичайно складним і продуманим: вілла, занурена в приватний парк, з відкритим басейном (першим приватним басейном у місті), тенісним кортом, затіненими доріжками, великими деревами та, передусім, будівлею, що природно поєднує сучасні форми, коштовні матеріали й функціональність. На відміну від еkleктичних вілл кінця ХІХ століття, вілла Неккі Кампільйо демонструє нову концепцію житла: раціональну, світлу, гігієнічну, з плинними та відкритими просторами, що виходять у сад.

Прибути до вілли це наче взяти участь у невеликій церемонії. Під'їзна доріжка поступово підводить до головного фасаду, де поверхні з ломбардійського цеппо поєднуються з виразним каменем, чергуючись із гранітом і мармуром цокольного поверху. Напівкруглі мармурові сходи захищені вигнутою покрівлею. Ці сходи яскраво демонструють стиль Порталуппі — баланс між геометричною монументальністю та відчуттям легкості.

При вході бачимо дуже простору **вітальню**, що призначена для прийому гостей. Балюстрада «у грецькому стилі», характерна для архітектора Порталуппі, створює графічний орнамент, що повторюється в інших деталях будинку. Разом з тим значну роль відіграє й присутність мистецьких творів: картина Маріо Сіроні «Родина пастуха» та витончена скульптура Артуро Мартіні «Мертва коханка». Ці роботи збагачують інтер'єр дому і відображають італійський художній смак міжвоєнного періоду.

ВІТАЛЬНЯ

Бібліотека є однією з найкраще збережених кімнат і втілює сучасну елегантність Порталуппі. Стіни облицьовані книжковими шафами з палісандра, що створюють своєрідний «салон у салоні». Світло та використані матеріали гармонійно взаємодіють між собою. Склона вітрина, що з'єднує бібліотеку з вітальнею, наближає вид на сад, впускаючи м'яке та фільтроване світло.

БІБЛІОТЕКА

На дорогоцінному цінному килимі XVI століття Ушак (також відомому як килим Гольбейна, оскільки він нагадує зразки на його полотнах) розташований письмовий стіл, на якому стоїть *Бюст дівчини*. Цей бюст є роботою Артуро Мартіні 1921-го року. Такі книги, як французькі романи, мистецькі альбоми, путівники, свідчать про літературні та культурні інтереси родини. Стеля у формі ромба є геометричною та динамічною, утворюючи мотив, який можна знайти в інших кімнатах будинку.

Салон створений за м'яким смаком Томазо Буцці, а не за строгістю Порталуппі. Родина запросила Буцці через кілька років, щоб пом'якшити лінії початкового проекту. Він використав елементи XVIII століття: вигнуті дивани, люстри в стилі Людовика XV, вишиті штори, позолочені рами. Тут вілла змінює атмосферу: це вже не лише сучасний дім, а й міланська резиденція, відкрита для друзів і видатних гостей, серед яких були члени європейських королівських родин.

У Салоні зберігаються важливі твори з Колекції Джан Феррарі: два натюрморти Моранді з ретельно продуманим балансом форм і кольорів, а також два шедеври Джорджо де Кіріко 1920-х років «Орест і Електра» та «Портрет Альфредо Казелли». Ці картини демонструють еволюцію митця після метафізичного періоду.

Веранда — це затишний та світлий простір, оскільки Порталуппі хотів поєднати кімнати з садом. Поверхні шавлійно-зелені, підлога має геометричні візерунки, а двері з мельхіору розсувні з механічною точністю, створюючи тиху атмосферу, що грає між внутрішнім та зовнішнім простором. На столі з лазуриту 1930-х років стоять східні вазы, що нагадують про пристрасть до екзотики, поширену в ті роки.

ВЕРАНДА

Курильна кімната це приміщення, де найвиразніше видно «зміну руки» між Порталуппі та Буцці. Тут Буцці додав м'які дивани, легкі столики, розкішний камін і затишну атмосферу. Це було ідеальне місце для післяобідніх зустрічей сестер Неккі, коли вони приймали друзів, пили каву та читали журнали. Втручання Буцці закрило розсувні двері Порталуппі, але FAI відновив їх початковий вигляд під час реставрації.

КУРИЛЬНА КІМНАТА

Обідня зала демонструє цікаве нашарування декору: з одного боку бачимо обтягнуті орнаментом стіни, і стелю з барельєфом Порталуппі — всесвіт тварин, вітрильників і знаків зодіаку; з іншого — фламандські гобелени, меблі та велику люстру, що вводять тональність XVIII століття, характерну для Буцці. У центрі кімнати розташований чудовий настільний центр роботи Альфредо Раваско зі срібними рибами на основі з лазуриту, який виражає пристрасть родини до авторського ювелірного мистецтва.

ОБІДНЯ ЗАЛА

Службові приміщення відображають оперативне життя вілли: це невеликі, але технологічно оснащені простори з підйомниками для страв, світловими кнопковими панелями, геометричними ґратками, шафами з сервізами з порцеляни Джінорі, персоналізованими літерою «С» родини Кампільйо. Ці приміщення є доказом того, що будинок був задуманий не лише як гарний, а й як абсолютно функціональний.

СЛУЖБОВІ ПРИМІЩЕННЯ

Збройна кімната зберігає мисливські рушніці та горіховий стіл, імовірно проєктований Порталуппі. Скульптури Тімо Бортолотті додають інтимного, родинного настрою й нагадують, що цей дім поєднував світське життя та особисті почуття. Серед скульптур є портрет доньки Альби, матері Клаудії жан Феррарі.

ЗБРОЙНА КІМНАТА

ДРУГИЙ ПОВЕРХ

Велика сходовая клітка веде на приватний поверх, де повсякденне життя родини Неккі проходило з великою стриманістю. Центральний атріум розподіляє приміщення: праворуч — галерея шаф і дві спальні власників, навпроти — апартаменти для гостей, ліворуч — кімната гардеробниці і, далі, гардероб. Кожна спальня має власну ванну кімнату.

Майже всі твори мистецтва на цьому поверсі є оригінальними для будинку й розкривають любов родини Неккі до венеційського живопису. Два полотна праворуч від галереї шаф- «Поклоніння волхвів» Пальми Молодшого (початок XVII століття) та «Естер і Асуер» П'єра Дандіні (кінець XVII століття) - були передані для FAI.

Покої Анджело та Джіджини мають подвійний відбиток Порталуппі—Буцці: велика ванна кімната з мармуру Арабескато є роботою Порталуппі.

Покої мають душ із кількома струменями, ванну та цікаве вікно у формі зірки; передпокій і спальня — роботи Буцці. Тут є вишиті штори, меблі XVIII століття та спеціально спроектоване узголів'я ліжка. У кімнаті - невеликі пам'ятні речі, зокрема порцелянові фігурки у формі кота.

ВАННА КІМНАТА АНДЖЕЛО ТА ДЖІДЖІНИ

. Навпроти розташовані покої Недди: вони затишні і витончені, майже поетичні, з англійськими та тосканськими меблями, ліжком із балдахіном та світлими тканинами. Буцці розробив підсвічену шафу з частково прозорими шухлядами, щоб одразу бачити вміст шафи. Особливо цікаві хустки, створені Крістіаном Діором для двох сестер.

ПОКОЇ НЕДДИ

Дві кімнати для гостей ілюструють міжнародні зв'язки родини. У кімнаті для Принца жив Генріх Гессенський, член королівської родини та відомий сценограф, який також служив у театрі Ла Скала. Сьогодні в цій кімнаті знаходиться колекція Сфорні.

Порталуппі створює вишукану перегородку з чорного карстського мармуру, яка відокремлює спальню від ванної кімнати та гардеробної, не замикаючи простір. Колекція Сфорні - двадцять одна робота на папері - є рідкісним явищем для італійського будинку-музею. Вісім полотен Модільяні демонструють варіації авторської манери митця: більш сконструйовані контури або ж плинні лінії в портретах.

У кімнатах на стінах висять рисунки Матісса й Пікассо, а також цінна робота на папері Лучо Фонтани.

Кімната Принцеси колись була помешканням Марії Габріелли Савойської, тоді як сьогодні тут представлена колекція де'Мікелі, подарована FAI у 1995 році. Тут можна побачити венеційські меблі, коштовні декоративні предмети, порцеляну та два шедеври: ведуту Каналетто із зображенням входу до Гранд-каналу і портрет XVIII століття венеційської художниці-пастелістки Розальби Кар'єри. Ванна кімната з алебастру наповнює простір м'яким розсіяним світлом.

Принцеса Марія Габріелла любила це світло.

Кімната гардеробниці – це маленька перлина, розроблена Буцці: вона вирізняється елегантними меблями та шовковою оббивкою, прикрашеною зображеннями вітрильних кораблів. У прасувальній кімнаті ми можемо побачити оригінальну уніформу слуг, що свідчить про повсякденне життя в будинку.

КІМНАТА ГАРДЕРОБНИЦІ

ЦОКОЛЬНИЙ ПОВЕРХ

Частину цокольного поверху було призначено для гостей. Тут розташовувалися роздягальні для басейну та невелика зала для приватних кінопоказів, демонстрація сучасних смаків родини.

Інші приміщення становили службову зону: велика кухня, кімната з мийкою для миття посуду, спеціальні кімнати-сейфи для зберігання срібла, а також їдальня для прислуги. На верхні поверхи можна піднятися ліфтом або службовими сходами. Панель виклику, з'єднана з житловими поверхами, забезпечувала швидке й ефективне обслуговування, як того бажали господарі.

ЦОКОЛЬНИЙ ПОВЕРХ

Тут також зберігалася колекція сучасного мистецтва Недді післявоєнного періоду. Після смерті сестер на початку 2000-х років ця колекція перейшла до інших спадкоємців.

Сьогодні цокольний поверх використовується для тимчасових виставок і заходів, а також тут діє постійна фотовиставка, що розповідає про історію вілли та масштабну реставрацію FAI, розпочату після її дарування у 2001 році. Відкриття вілли для публіки у 2008 році надало місту та його відвідувачам можливість побачити одне з найхарактерніших місць Італії XX століття. Це приклад ідеального балансу між функціональністю та красою.

Вілла Неккі Кампільйо сьогодні є одним із символів діяльності FAI: місце, де гармонія архітектури, ландшафту, мистецтва та приватного життя створює один із найвизначніших зразків італійського житла XX століття.

Con il Contributo di

